

Република Србија
Врховни касациони суд
Рев2 1247/2015
28.10.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиле Љ.Ј. из Б., чији је пуномоћник Д.С., адвокат из О., против тужене Агенције за приватизацију из Београда, чији је пуномоћник В.М., адвокат из Б., ради поништаја решења и враћања на рад, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2726/12 од 20.06.2014. године, у седници одржаној 28.10.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2726/12 од 20.06.2014. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1765/10 од 25.11.2011. године, усвојен је тужбени захтев и поништено решење тужене о отказу уговора о раду од 25.08.2009. године, којим је тужилци отказан уговор о раду, а тужена је обавезана да је врати на рад у Центар за финансије на одговарајуће радно место. Ставом другим изреке обавезана је тужена да тужилци накнади трошкове парничног поступка од 37.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2726/12 од 20.06.2014. године, ставом првим изреке одбијена је жалба тужене и потврђена је првостепена пресуда, док су ставом другим изреке одбијени захтеви парничних станака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужена је изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку, применом члана 399. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ број 125/04 и 111/09, који се у

конкретном случају примењује на основу члана 506. атв 1. ЗПП, објављеног у „Сл. гласнику РС“ број 72/11), па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а у поступку пред другостепеним судом није дошло до пропуста у примени или до погрешне примене које од одредаба овог закона, па нема ни повреде из члана 361. став 1. ЗПП, на који се ревизијом указује.

Према чињеничном стању на коме је заснована побијана одлука, тужила је била у радном односу код тужене, на неодређено време и обављала је послове стручног сарадника за основна средства у Одељењу за књиговодство у оквиру Центра за финансије, до доношења побијаног решења тужене од 25.08.2009. године, којим јој је отказан уговор о раду, применом члана 179. став 1. тачка 9. Закона о раду, због престанка потребе за њеним радом, услед технолошких, економских и организационих промена код тужене. Отпремнина јој је исплаћена у висини од 860.180,00 динара.

Испитујући законитост побијаних решења, судови су утврдили да је тужена 17.07.2009. године донела Програм решавања вишка запослених, којим је утврдила да од укупно 390 запослених на неодређено време, 24 представљају вишак, а утврђени су и критеријуми за одређивање запослених који представљају вишак. Сачињен је и списак запослених који представљају вишак, међу којима је и тужила, а као разлог се наводи престанак потребе за обављањем послова на радном месту на које је била распоређена, због укидања тог радног места. Предлог програма је достављен Националној служби за запошљавање, која се изјаснила да тужена пре отказа није могла да примени мере из члана 155. став 1 тачка 5. Закона о раду. Радно место тужиле јесте укинута, али су судови утврдили да су послови евидентирања основних средстава (које је до отказа обављала тужила), пренети у рад других запослених, али и да су Правилником о систематизацији радних места од 30.06.2009. године, систематизована радна места у оквиру Центра за финансије, у Сектору за финансије и буџет и у Одељењу за финансијско оперативно пословање, за која је тужила поседовала одговарајућу стручну спрему, знања и способности (виша стручна спрема, економиста), а која места су била упражњена у моменту доношења решења о отказу.

Код овако утврђеног чињеничног стања, Врховни касациони суд налази да је побијаном одлуком, правилно примењена одредба члана 179. став 1. тачка 9. Закона о раду („Службени гласник РС“ број 24/05, 61/05 и 54/09), када је утврђено да тужени није могао донети решење о престанку радног односа тужиле, применом наведене законске одредбе, с обзиром да је пре доношења решења био у обавези да поступи у складу са одредбом члана 155. став 1. тачка 5. Закона, односно да покуша да је премести на друго упражњено радно место, за које тужила поседује одговарајућу стручну спрему, знања и способности, које у моменту престанка радног односа јесте постојало, а што је тужени пропустио да учини.

Дакле, иако је радно место на коме је тужила радила пре доношења побијаног решења укинута, с обзиром да су Правилником о систематизацији радних места од 30.06.2009. године, систематизована радна места за која су били предвиђени услови у погледу врсте и степена стручне спреме које је тужила испуњавала, то је тужена, применом члана 155. став 1. тачка 3. Закона о раду,

била у обавези да распореди тужиљу на једно од наведених упражњених радних места, што није учињено, чиме је повређен законом прописан поступак доношења решења по овом основу, а што и одлуку донету у том поступку чини незаконитом.

Тачни су наводи ревизије да је директор (односно други надлежни орган) послодавца искључиво овлашћен да према сопственој процени организује посао и цени потребе посла, али супротно наводима ревизије, то му не даје овалшћење и да, противно наведеној одредби члана 155. став 1. тачка 3. Закона о раду, доноси решење о престанку радног односа запосленом због престанка потребе за његовим радом, услед укидања радног места, у ситуацији када је у моменту доношења решења постојало упражњено радно место на које је тај запослени могао бити распоређен, према својој стручној спреми знању и способностима.

Сходно изнетом, правилно су судови поништили побијано решење тужене, уз обавезу враћања тужиље на рад, што на захтев запосленог, представља законску правну последицу незаконитог престанка радног односа, сагласно члану 191. став 1. Закона о раду.

На основу члана 405. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**